

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

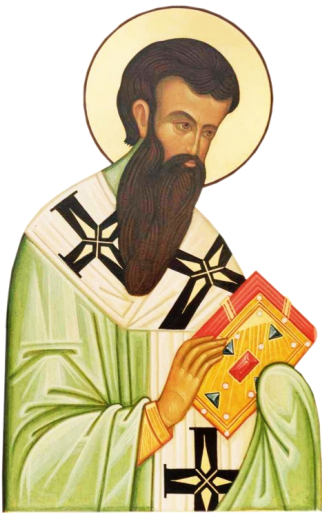
Anul IV • Nr. 1 (84) • 1 ianuarie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Dumnezeu să binecuvânteze cununa Anului Nou!

La Mulți Ani!

Calea spre mântuire

Să îndrăgim smerenia

Sfântul Vasile cel Mare

„**U**rmărește atât de mult smerenia ca și cum ai fi îndrăgostit de ea. Îndrăgește-o și te va slăvi. Așa vei merge pe calea care duce cu bine la slava cea adevărată, slava îngerilor, slava de la Dumnezeu. Hristos te va mărturisi înaintea îngerilor că ești ucenic al Lui (Luca 12, 8) și te va slăvi, dacă vei fi următor smereniei Lui, Care a spus:

«Învățați de la Mine, că blând sunt și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre» (Matei 11, 29).”

La mulți ani în sfânta zi de azi! Este o zi de praznic, unul dintre praznicele mari, numite și împărătești, pentru că are în centrul atenției pe Împăratul și Domnul nostru, Mântuitorul lumii, Iisus Hristos.

Pentru acest an am găsit de cuviință a prezenta un fragment dintr-o cuvântare tradusă de preotul cărturar Samuil Micu Clain, tipărită în anul 1784 și inclusă în volumul său de *Propovedanii* (cuvântarea se găsește, în original în Migne, P.G., 32, 1245-1256). Cuvântul este intitulat „Despre moarte” și în el **Sfântul Vasile cel Mare** atrage atenția asupra scurgerii ireversibile a timpului și asupra datoriei întrebuițării lui cu folos:

„**L**ucru minunat, preaiubiților! Cum unul fieștecarele dintre noi, cât iasă din sânul mămă-sa, îndată legat cu curgerea vremii se răpește totdeauna, după sine lăsând ziua, care o a trăit și niciodată tocma de ar și vrea nu se poate mai mult întoarce la ziua de ieri. Iară noi ne bucurăm când mergem mai înainte și trecând la mai mare vârstă; ne pare bine ca și cum am căpăta ceva și ținem fericit pe cel ce din

prunc s-a făcut bărbat și din bărbat s-a făcut bătrân. Ci, nu luăm aminte, cum că atâta viață am pierdut, câtă am trăit; și așa neluând noi aminte se sfârșește viața, măcar că totdeauna din cea trecută o măsurăm și nu gândim cât de neștiut lucru este, câtă vreme vrea să ne dea încă nouă Cel ce ne-a trimis pe noi să săvârșim această cale...”

Lubiți credincioși, acest fragment se potrivește unui moment al praznicului de azi, **Anul Nou**, întrucât ne conștientizează de faptul că a mai trecut un an din viața noastră și că s-ar putea ca cel în care am intrat să fie ultimul, aici, pe pământ. Ne aduce aminte că trebuie să prețuim fiecare zi, fiecare ceas dăruit de Dumnezeu pentru a lucra mântuirea noastră.

Puțin mai departe, în aceeași cuvântare, **Sfântul Vasile** atenționează:

„**N**u vezi, oare, soarele răsărind și apunând? Nu vezi luna crescând și scăzând? Nu vezi pământul înverzind și iarăși uscându-se? Ce minune dară este, dacă și noi fiindcă suntem parte a lumii, ne facem părtași celor ce sunt în lume?...” În cuvinte lapidare dar de esență, Sfântul Vasile dă, apoi, soluția unei

Ne învață Sfinții Părinți

„Carpe annum! - Trăiește anul!”

Preot Vasile Gordon

viețuiri înțelepte:

„**D**rept aceea, trebuie să fugim de viața într-o care este ocară!”.

Marcarea Anului Nou înseamnă totodată și a ne face un mic bilanț material și sufletec: câte am împlinit sau nu dintre cele propuse la începutul anului, dacă am utilizat sau nu cu folos timpul... Cele neîmplinite, mai ales din motive care au ținut de voința personală, pot fi recuperate, cu ajutorul Domnului, în anul an.

Cunoscutul proverb „**Ce poți face azi nu lăsa pe mâine**”, parafrazat, ar suna așa; „**Ce poți face în acest an nu lăsa pe cel viitor...**”. „**Carpe diem!**” („Trăiește clipa, ziua!”), îndeamnă poetul Horațiu. Adaptând dictonul am putea zice: „**Carpe annum! - Trăiește anul!**”.

Ajunul Anului Nou, între taină și tradiție

Arhimandritul Mihail Daniliuc

Cu bucurie, sete și foame de Dumnezeu, Biserica noastră strămoșească, îndeosebi după 1990, ne îndeamnă stăruitor ca noaptea dintre ani să o petrecem cu rugăciune în sfintele locașuri: întâi să ne întâlnim cu Dumnezeu, Cel Ce a făcut timpul și stăpânește veacurile, și apoi cine dorește, să se adauge petrecerilor citadine sau, de ce nu?, să împlinescă alaiul de tradiții din noaptea de Anul Nou păstrate cu statornicie în lumea satului românesc.

Dacă în timpul regimului comunist doar pe la mănăstiri se săvârșeau slujbe de priveghere până la ore adânci din noaptea, în sate și orașe acest lucru era cu desăvârșire oprit. În pofida interdicției, românii, credincioși și consecvenți relației cu Dumnezeu, nu au uitat niciodată spusele unei frumoase priceste: „totdeauna lucrul tău să-l începi cu Dumnezeu”. Astfel, deși oamenii nu se puteau întâlni la biserică din sat sau din oraș ca în zilele noastre, mulți dintre ei își îngemănau rugăciunile săvârșite în tihna casei lor, petrecând cu Dumnezeu la cumpăna dintre ani, începând vechea cu Cel mai presus de timp, după cum se întâmpla în vremea copilăriei mele.

Nu am să uit niciodată taina nopții dintre ani, așa cum mi s-a descoperit la vremea nevinovatei vârste, când noi, junii, ne pregăteam să mergem cu **uratul**. După ce în serile pașnice ale Crăciunului repetițiile se înteteau, iar tobele, buhaii și harapnicele se auzeau tot mai des, în ajunul Anului Nou, ulițele satului se umpleau de larmă, căci ieșeam să le urăm gospodarilor cele convenite.

În toată zarva țăncilor, mama trebuia de zor să împlinescă o rânduală din bătrâne vremi statornicită: cu două zile înainte de trecerea dintre ani, pregătea cu multă migală **colacii** cu care avea să-i primească pe urători, numindu-i „colacii Sfântului Vasile”. Apoi, **cu o grijă aparte, primenea candela, amintindu-ne că se înnoiește timpul** și toate se cade să fie curate. Din aceeași ancestrală rânduală făcea parte și obligativitatea copiilor de a îngriji de lighioanele din curte: și bunica, și mama „ne informau cu toată convingerea” că doar odată într-un an, adică în noaptea de ajun, animalele capătă grai și „nu se cade să se vaite la cele ale vecinilor că nu sunt bine îngrijite și hrănite”. Nu vă închipuiți ce credibilitate aveau în mintea noastră aceste legi nescrise și rostite cu deplină fermitate de părinți ori de bunici. Cu o atenție sporită de râvnă ca necuvântătoarele din gospodărie să aibă cu ce

se mândri în fața suratelor învecinate, eu și frații, ajutați de tata, pregăteam totul ca pentru o veritabilă inspecție, pe care mama o făcea în fugă; abia după aceea ne dădea îndelung așteptata dezlegare să plecăm la urat, dar nu înainte de a ne înfățișa la icoana Mântuitorului ca să facem o scurtă rugăciune, dorind ca lucrarea noastră să se așeze sub ochiul cel veghetor al Domnului, devenindu-ne călăuză pe ulițele satului. Seara ori târziu în noapte ne întorceam acasă, adeseori înghețați de frig și sleiți de foame, și ne năpusteam în bucătărie unde, întotdeauna, găseam bolborosind molcom o oală cu sarmale ce împrăștia în odaie un miros ademenitor. Dimineață o luam de la capăt cu **sorcovitul**, dar nu mult timp, căci era îndătinată și **ajungerea la biserică**, unde slujba căpăta un aer cu totul special, iar oamenii se arătau dornici să simtă și primenirea duhovnicească odată cu cea a timpului.

Mai târziu am aflat că bunica și mama în noaptea de ajun, după ce noi plecăm cu uratul, începeau un fel de **priveghere**. La **lumina candelii** sau a focului din vatră rosteau sau citeau rugăciuni până după miezul nopții. Într-un an, fiind foarte răcit și neputând merge cu tovarășii mei la urat, am rămas cu bunica. Afară satul gemea de vuietele urătorilor, dar în casa bătrânei atmosfera părea desprinsă din filele patericulii. Lumina candelii veghea odaia, iar bunica, ținând un ceaslov foarte vechi în mână, citea Acatistul Mântuitorului Hristos, iar apoi, a Sfântului Vasile cel Mare.

Așa petreceau bătrânii la cumpăna dintre ani, așa să petrecem și noi. Cu Hristos născut duhovnicește și-n sufletele noastre, întineriți prin tinerețea Lui și înnoiți prin noutatea Lui, să ne îndreptăm spre Noul An, cu năzuința de a-l petrece cu sănătate, belșug de lumină și împliniri. Dar mai ales, cu dorința de a ne trăi deplin strămoșeasca credință Ortodoxă: în întregul ei adevăr, în întreaga ei putere, în întreaga ei frumusețe, în întreaga ei sfințenie.

Este bine să știm

Sfințirea caselor de Bobotează. Cum trebuie să primim preotul cu „botezul”

Potrivit tradiției Bisericii Ortodoxe, înaintea praznicului Botezului Domnului, preoții merg în parohii, în casele enoriașilor, pentru a le sfinți stropindu-le cu agheasmă mare. Apa sfințită de preot poartă în ea puterea curățitoare și sfințitoare a harului dumnezeiesc și aduce binecuvântarea lui Dumnezeu peste casa creștinului. Preotul intră în casele tuturor credincioșilor pentru a-i cunoaște mai bine, pe fiecare cu problemele sale, pentru a le stropi și a le binecuvânta locuințele. Se stropesc cu agheasmă toți membrii

familiei, casa, gospodăria, chiar și animalele din curte, ca toate să primească binecuvântarea lui Dumnezeu, acum, la început de an. Este un semn al prezenței lui Dumnezeu în inimile și în casele oamenilor, un semn al acceptării prin credință a iubirii și ocrotirii Părintelui Ceresc în viața noastră.

La vizita pastorală de Bobotează este bine să avem pe masă o **lumânare aprinsă** și un **vas curat** în care se va pune agheasma. Aceasta se va consuma dimineața pe nemâncate sau la încheierea ajunării totale din ziua premergătoare Botezului Domnului. Cu un **mănunchi de busuioac** se stropește în semnul Sfintei Cruci în toate încăperile, până la odovania praznicului trecută în calendar la data de 14 ianuarie. Credinciosul trebuie să știe că apa sfințită pe care o lasă preotul în vasele pregătite de ei este agheasmă mare din anii trecuți. De aceea, agheasma ce rămâne se depozitează într-un recipient curat și se pune la loc de cinste, alături de celelalte obiecte sfințite din locuința noastră.